

Δεν είναι κάτι ιδιαίτερα βαθυστόχαστο. Έτσι και αλλιώς σήμερα οι στοχαστές αποτελούν είδος εν' ανεπαρκεία, κρύβονται στην πιο καλή περίπτωση, γιατί με όσο δυνατή φωνή και αν μιλήσουν, τα λόγια τους σκεπάζονται από την οχλοβοή της εποχής. Είναι η πρώτη φορά που γράφω κάτι για το νέο site. Βασανίστηκα μέχρι να βρω κάτι σημαντικό. Σήμερα βγήκα βόλτα στους δρόμους της πόλης και με έπιασε απελπισία. Τα σημαντικά στην πόλη είναι κρυμμένα, σαν το (τρόπον τινά) νεοκλασικό που η πορεία μου με έφερε δίπλα του. Μάλλον παλιό αρχοντικό της δεκαετίας του '60 θυμίζει, έτσι όπως προβάλλει στριμωγμένο ανάμεσα στις πολυκατοικίες, πίσω από τα παρκαρισμένα ημιφορτηγά στην 28η Οκτωβρίου, περίπου γωνία με Μανδηλαρά. Ποιος το πρόσεξε; Κανείς δεν προσέχει τα σημαντικά στην πόλη μου πλέον. Ζω σε μια Λάρισα γεμάτη κακοτεχνίες και τσιμέντο, αδιαφορία, καλώδια, σαν να είναι καμωμένα από καρκινικά κύτταρα και ωχαδερφισμό. Συλλογίζομαι τους στοχαστές της πόλης μου (ναι υπάρχουν, μα μένουν κριμένοι στις γωνιές τους, όπως ο –για μένα- πατριάρχης της Λαρισινής λογοτεχνίας Μάκης Λαχανάς που ζει στην γωνιά του, κάπου μακριά από την φασαρία). Όπως πρέπει να ζουν οι κολώνες της πόλης. Χωρίς να προσέχει κανείς την παρουσία τους και την αναγκαιότητα ύπαρξης τους.